

המתים שלי אוכלים דרכי

הילד בחיבוק הדוב

*

המתים שלי שומעים
דרכי עכשׁו
שיר של נינה סימון.
המתים שלי
אוכלים דרכי עכשׁו
עוגת שוקולד.
רעבים המתים
שלי מגעגוע.
מתים שלי שותים
דרכי עכשׁו
מים מרים.
אין מים קרים שם
מתים שלי.
רעבים כל כך
המתים, צמאים
מכדי שיוכל גוף
אחד להשביע
להתחיל להאכיל,
וגם כשהם שבעים
המתים שלי
אוכלים דרכי
עכשׁו שותים
דרכי עכשׁו
כל המתים שלי.

הילד בחיבוק הדב מכר לי.
פעם אולי הייתי גופו הקטן.
פעם מלאתי את שפתיו
המתוקות מלמולי ג'ברית,
הסמקתי באדם לחיו,
התעטשתי
מרכס אפו הנזיר, יפיו
של הטבע כלו.
עכשׁו רק עיניו שלי
שלו עוד זרות לי
כאלו אין בהן כלל פחד.
כאלו העתיד עוד יפסח
מעלינו והכל יסלח,
לא יקרה.